

Radka Bzonkova

KONĚ POD ZEPELLINEM I
(Gedichtzyklus über Konstanz)

Für I. P. Smirnov

► **Z mrtvého města**

Dobré ráno, Nekropoli!
V mlze zahučelo
a město vyrostlo tak zprudka
- z nejhlubších ozvěn
krása vyzdvižená.

Šrouby až v kostech dopínaly.
Škubnutí, hrana na hraně a –
klid.
Svou hrubou tvář pak odkryla tu socha
ke slunci, k lodím, mladému dni.

Vstávej, Nekropoli.

Chodci ospalými
paličkované ulice.

► Karlův most v Konstaz

Nepomuk na mostě,
jen – štěstí nenesí.
Rozbitý most spí ve vodě.
Není kam šáhnout si.

Sochu svatého vylovili,
o kus dál přenesli.
Neleskne se. Zapomněli.
Není kam přání pověsit.

Rozevřená mlha,
město,
kopule,
široce rozkročené.
„Salut!“,
zdravím racky,
střemhlavě útočí
na zbytky tyčínek,
oblouky rukou – vody.
Derou se, válečně syčí:
„Salut!“
Máchám jim v odpověď,
máchám jim „Do příště!“
Neb vítr s deštěm,
jenž dosud spal,
zahání mě
ke dveřím katedrál.

Ptačí lhaní

Vypravěči
bělokřídlí, ukřičení,
v letu, na kůlech
i na nábřeží,

seděla s vámi celé půldny,
s barvou hladiny pak
vracela se v očích...

Mosty, mola, promenáda

Skřečci se zobáky, drápy!
- Má tě rrráda, nemá rrráda!
Hladina zvířená křídly,
usípaní, uchechtaní!

►
Dvoji stopy do sněhu vlité,
ty dětské i ty psí...
Večerní nucené protáhnutí,
večerní radostné proběhnutí.
Před
pohádkou na noc
Před
„Umýt a spát!“
před
„Zítřa, ano?“
před
přivřenými dveřmi
ke světlu kuchyně,
přes osvětlený práh.

Dobrou noc, maličký.

Máchnutí oháňkou
a – tma.

„Takhle tu nemůžete žít“,
 tvrdím němě
 Švýcarům a Švýcarkám.
 Šedavé kabáty,
 padnoucí style,
 oči slepené, zavřené,
 ústa v úsměvu dokořán.

...

Té holce
 pásek těsně obepínal boky,
 Kdepak, ta neuměla běhat
 a navíc – na podpatcích...
 Klopýtá ulicí, – tak nádherná.
 Zadek o malinko větší,
 než měl by být – jak nádherná.
 A jistě, jistě – s šedými duhovkami...
 Rozběhla ulici,
 boky ji kormidluje vpřed.
 Žena mezi lidmi
 curyšské Strasse
 ve čtrnáct padesát pět.

Klid. Konstanz.

Pivo na tácku
 a výhled úchvatný
 a ubrus bez drobků
 a vzdechy kavárny.

A velkolepé,
 oslepující,
 v tikotu tepající,
 tlumené, věčné, bodající
 osamění
 s obsluhou.

▶
Ženy mých životů,
smilujte se
nad tím posledním.
Otevřete kruh,
proste a
nepouštějte.

Ženy mých životů,
vraťte mě
přes přeseknuté ruce
k místu a času
zpět.

► Ženy

Odkud jste, –
matróny mých citů,
rozbujelé plochy
náhodných nenáhodných
tykadel setkání?

Odkud jste přišly, –
ženy, krásky,
s očima černýma od
nemyté řasenky
předešlých setkání?

Sedíte na lavičkách
s džínou „low cut“
a tričkem „Emotions“,
stírám vám ze rtů
rtěnky všech barev
zasutých v duši
v třaslavých vlnách
věčných setkání.

► Kostnici

Na krku, na zápěstí
stopy bílých kuliček,
náhrdelník otisků,
náramky z perel.

Já – nevěsta,
bez roucha oděná,
tvá nevěsta nahá,
stanula před tvým domem.

A dveře na petlici.

V šatech až průhledných,
s dlaněmi hladkými,
se šrámy na paži,
s očima nepaměti.

Náramky smrti – mé děti.

Radka.Bzonkova@uni-konstanz.de